

...nigen opmisten. Druk met sporten, waarbij de klein-van-stuk mannetjes nog immer diep gaan en geen val schuwen om te voorkomen dat de volleybal de grond raakt. Ze zijn wat laat getrouwd. De twee uur later geboren At trouwde de jongste zuster Weinken, nadat zijn oudere broer Cock verkering had gekregen met de twee jaar oudere zuster. De dames vinden het tweelingschap maar zozo en daarmee worden de verschillen tussen de twee 'driftkikkers' wat zichtbaarder, zoals in het verschil in kleding. Maar laten de dames op welk interessegebied het afweten dan hebben ze weer elkaar, als broer en hartsvriend. Ze groeiden op in Haarlem. Een zwijgzame, bijna immer met zijn werk (garagechef van een autobedrijf in Haarlem) bezig zijnde vader, terwijl moeder het huishouden runde. De twee opvallende 'vuurtorens' werden nog wel eens geplaat. Vijf dagen voor ze 15 werden moesten ze met Pamee naar het machinebedrijf Stork om te solliciteren. Zelf vonden ze het maar matig, maar er werd binnen het bedrijf opgeteld. Zo vlak na de crisistijd waren centjes in het huis-

Maar oor deze overstep, beleefden ze de oorlogsjaren en werden ze voor hun nummer in dienst geroepen. Tot de oorlog uitbrak werkten de twee bij Stork, volgden avondonderwijs en speelden de laatste driekwartier met St Michaël, na schooltijd, mee. Na 1943 werd dit te gevaarlijk. Het was onderduiken geblazen in de kolenkelder. Dan valt er weinig onopvallend te blazen. Ze zaten in het verzet. Hadden wapens. Verzorgden de distributie van een krantje waarvoor ze met een roeiboot in de nacht het Spaarne overstaken. In 1944 gingen de twee met een handkar naar Heerhugowaard om aardappels te halen. Dat was net voor de grote razzia's. In oktober 1941 werd het gezin De Graaf opgeschrikt door een bomexplosie die grote gaten sloeg in het huis en de echtelijke sponde met scherven trof. Een zwaardere bom, en At en Cock, die nu ontwaakten onder glas en puin, waren er niet meer geweest. In het laatste oorlogsjaar gingen de twee enorme bomen met een trekzaag te lijf voor de nodige brandstofvoorziening. Oudjes mochten helpen met het afzagen van takken.

De buitendienst van de PTT werd het. Vrijheid, levensruimte. Van daaruit gingen ze uiteindelijk met VUT, voorzien van de Oranje Nassau in het zilver, vanwege de vele verdienste-lijkheden op allerlei gebied. Ze hadden, spaarzaam en vrijgezel als ze waren, als een van de eersten een TV-toestel. De huiskamer werd er voor omgebouwd in een theater, inclusief trapsgewijs opgestelde stoelen. En dan maar met 25-30 man naar de Wereldkampioenschappen voetbal kijken. Uniek voor die tijd (1954) en reuze gezellig. En moeder maar sjouwen met koffie... De verhalen borrelen op. At en Cock wisselen elkaar af met vertellen. Teveel om allemaal neer te schrijven.

Streken

Tweelingen en kattekwaad. Zich voor de ander voordoen. De glimlichtjes komen in 2 paar ogen. Met voetballen bij Beverwijk tegen Haarlem 2. Het was 0-0. At was reserve en tevens grensrechter. Na de rust nam de 'verse' Cock de plaats van At in op aandrigen van de medespelers. Tot de net als Kruijff bekende Kick Smit, de coach, het veld op stapte, door de scheidsrechter werd terugverwezen, toch doordrong: "Ze hebben gewisseld!" Het incident resulteerde in een 'onsportief' op het matje roepen bij het voetbalbestuur.

Bij de PTT. Was At al ergens in huis geweest voor een nieuwe telefoon-aansluiting en kwam Cock de klus klaren. "Je weet het wel te vinden he?" Maar Cock wist het dus niet. Met de meisjes vielen ze sneller door de mand. Hoe dat nou kwam...? In dienst. Cock had weer eens wat uitgehaald en moest in de kazerne van Bloemendaal blijven. Cock naar buiten met het muziekinstrument van At,

de bus in en weg. Een ander ging dan weer terug met het muziekinstrument om dat aan At te geven, die daarna de poort door wilde. "Je kunt toch wel zien dat ik op dit instrument speel, je bedoelt mijn broer..." En zo zaten ze even later beiden thuis in hun vuistje te lachen.

Bij de PTT-storingsdienst werd een chef helemaal gek van het raden wie At en wie Cock was. Zegevierend had hij het alweer mis. Het Zilveren Kruis had problemen met de inschrijving in het ziekenfonds. Even oud, zelfde naam, zelfde werknemers, zelfde salaris alleen de voorletters, JJ en AA, en de straat verschilden. Hoe kon dat nu? Het blijft één blok die twee. Hadden ze vroeger ruzie en bemoeide pa of ma zich er mee, dan stelden ze zich samen tegen pa of ma op. Als de een de ander nodig heeft voor een klusje en grijpt de een naar de telefoon, dan belt op dat moment de ander. Nee, niet telepathisch of gelijktijdig ziek

zijn of zo. De vrouwen proberen een beetje die tweeenheid te doorbreken. Maar dat lukt maar ten dele. "Dat heb je met dezelfde schoonfamilie." Ze moeten zo weer weg. De spullen opruimen uit de BAVO-kerk waar St Michaël op oudjaarsavond heeft geblazen. Men weet die twee altijd wel te vinden. En zo zal het voorlopig wel blijven. Of het nu gaat om het uitzoeken van muziekbladen, of leidinggeven aan een volleybalclub van CASCA, waar ze nog elke week spelen, dat maakt niet uit. Samen naar het Noord Hollands Philharmonisch Orkest kijken naar jeugd-dirigent Bert Steinman. Naar de Koninklijke Militaire Kapel waarmee ze ook weer relaties hebben.

Sinds 1961 is hun domicilie Bennebroek en wonen de twee, hoe kan het anders, in aangrenzende straten.